No. 3018 Woensdag 11 Jan. 1939 56ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

Het Kiesrecht vastgesteld

GEEN ALGEMEEN KIESRECHT, MAAR NAUWELIJKS 25%.

In de vorige week is in het publicatieblad het nieuwe kiesreglement verschenen en in de openbare vergadering van de Staten van gisterenavond is voorlezing gedaan van de vaststelling.

En hiermede zal wel de strijd om het kiesrecht voorlopig beëindigd zijn. Gelukkig, voegen we eraan toe; want door de tegenpartij zijn we genoodzaakt geweest uit vroegere historie dingen op te halen, die we liever hadden laten rusten; maar niet konden laten rusten, omdat de beweringen van tegenstanders wel al te waren.

Er is met verschrikkelijk groot geschut gewerkt en met onwaarheden en suggesties die in de antwoorden van Bestuur en meerderheid wel hun verdiende afstraffing hebben gekregen.

En zonder enig nader onderzoek zijn dergelijke beweringen overgenomen in Nederlandse periodieken.

Zo vinden we in de Rijkseenheid een conservatief liberaal weekblad de bewering, dat het nieuwe kiesreglement de bevolking gelukkig maakt **met zo goed als algemeen kiesrecht.**

Zelfs in onze Curaçaose Statenzaal is gezegd, dat met het nieuwe reglement **practisch algemeen mannenkiesrecht** is ingevoerd.

Een leuze; waarvan niets, hoegenaamd niets waar is.

Om volgens het nieuwe kiesreglement kiezer te zijn moet men:

a. aangeslagen zijn in de inkomstenbelasting (minimum inkomen van ƒ 900.— of
b. zes leerjaren van een lagere school hebben doorlopen.

Maar bovendien **moet de kiezer zich opgeven.** Hij komt niet meer automatisch op de kiezerslijst zoals vroeger.

Wat nu de schoolkiezers betreft, dienen we hier op te merken, dat we op Curaçao geen leerplicht hebben. Ofschoon de meeste ouders hun kind naar school sturen, gebeurt het toch al te dikwijls, dat voornamelijk de jongens het zesde leerjaar niet bereiken. Neem maar eens een kijkje in de lagere scholen; dan ziet men aanstonds dat de lagere klassen parallelklassen hebben en de hogere niet.

Bovendien hebben de meeste scholen geen registers bijgehouden; of er zijn onder een of andere inspecteur grote hiaten daarin gekomen; zodat het voor de meesten uiterst moeilijk is, zonder het voorgeschreven onderzoek voor een commissie het bewijs te leveren, dat zij voldoen aan de eisen om capaciteitskiezer te worden.

Volgens de laatste kiezerslijsten bedraagt het aantal kiezers der verschillende eilanden 3644.

Naar ruime schatting zal dat aantal bij de eerstvolgende verkiezing, dus in het jaar 1941, nadat de gunstige factoren van de nieuwe regeling hun invloed hebben doen gelden, het getal 6500 niet overschrijden.

Als men nu weet dat het aantal mannelijke personen boven de 25 jaar ongeveer 270000 bedraagt, dan valt uit een en ander te concluderen, dat nauwelijks 25% van de mannen boven de 25 jaar het kiesrecht zullen kunnen uitoefenen.

Van algemeen mannenkiesrecht is men dus wel zeer ver verwijderd en de bewering van emeritus in de Rijkseenheid is zelfs het aankijken niet meer waard.

Het grote voordeel van de nieuwe kiesrechtregeling is, dat zij de weg openstelt om geleidelijk de bevolking te scholen voor haar politieke taak. Geleidelijk ook zal het aantal kiezers in de toekomst moeten toenemen.

In verband met deze stand van zaken is het zeer goed gezien van de C. R. K. Partij, om alle Katholieke mannen vanaf hun 20e jaar te incorporeren. Met zijn 20ste jaar kan iedere jongeman reeds aspirant-lid der partij worden, moet hij iets bijdragen in de kosten, mag hij alle vergaderingen bijwonen.

Alle leden boven de 20 jaar, al dan niet in het bezit van het kiesrecht, mogen hun invloed doen gelden bij de samenstelling van de candidatenlijst. Zodoende wordt belangstelling gekweekt bij degenen, die de vereiste leeftijd nog niet bereikt hebben, en tevens bij alle niet-kiezers-leden van de partij.

De C.R.K. Partij, mits actief en goed geleid, zal een meerderheid behouden. Dit voorziende heeft de bekende minderheid alles in het werk gesteld om het ontwerp te doen vallen.

Dat was het enigste streven van die minderheid. Men heeft geen compromis gewild. Het Statenlid Capriles gaf geredelijk toe, dat degenen, die een lagere school B. hadden doorlopen, voldoen aan de capaciteitseisen. Echter kwam hij met geen amendement, heeft hij tegen het ontwerp gestemd.

Het enigste doel van de strijd der minderheid was, den Katholiek de meerderheid te ontnemen.

Communisme en andere ismen heeft men opgeroepen. Dit waren beweringen zonder enige grond.

Het Communisme is een plant, die gelijk de geschiedenis leert, onder bijzondere gesteldheden gedijt. Die gesteldheden zijn: een slecht bestuur, achteruitzetting, moeilijke economische toestanden, ondermijnde Christelijke beginselen, dan vijandige sekten, zoals de Vrijmetselarij. Deze gesteldheden bestaan hier niet. De Heer Rustige kent ons volk en zijn mentaliteit niet.

Het Nederlands gezag zal niet dan winnen bij deze regeling. De R.K. Partij gaat een schone toekomst tegemoet.

Handen uit de mouwen, en stevig vastgehouden aan de beginselen, uitgestippeld in de Pauselijke encyclieken.

Belastingen

GEMATIGDE HOUDING VAN DE STATEN.

Lijfsdwang verworpen.

Gelijk iedere huishouding heeft ook iedere staat middelen nodig om haar openbare uitgaven te dekken.

Die voortdurende toename der openbare uitgaven is een van de meest kenmerkende feiten van onze tijd en Curaçao doet mee in dit kenmerkende verschijnsel.

In de eerste jaren na de wereldoorlog bedroegen de uitgaven van de Curaçaose begroting nog geen twee millioen en nu 20 jaren later is dit cijfer met 5 te vermenigvuldigen.

Een der oorzaken van deze geweldige toename is de economische bloei van Curaçao, welke natuurlijk ook hare eisen stelt.

Maar een andere reden is de hoe langer hoe omvattender bemoeiingen van de staat. Ieder openbare uitgaaf immers komt overeen met een zekere functie van het gouvernement. Er komen nieuwe departementen met het oog op de naleving van nieuwe wetten, die de arbeid beperken, of die zekere maatregelen van veiligheid voorschrijven, van sociale wetten, verzekeringen enz.

Het spreekt vanzelf dat die voortdurende uitbreiding van staatsbemoeiing zich openbaren moet door een evenredige toename van de openbare uitgaven.

We zullen het nu maar niet hebben over de economische theorie der belastingen en de vragen met welk recht belasting geheven wordt? en welke maatstaf men dient aan te leggen bij het heffen der belastingen?

Daarover lopen de Curaçaose moeilijkheden niet.

Maar waar men wel moeilijkheden over heeft, dat is de wijze waarop belastingen worden geïnd.

Belasting betalen beschouwt men als een noodzakelijk kwaad. Maar die de zaak zo beschouwen, zijn nog de beste belastingbetalers. Er zijn er hier ook zeer velen, die er aan zien te ontkomen.

En het is een bekend feit dat jaren lang voor de komst van den Heer Van der Drift als administrateur van Financiën er op dit gebied een grote wanorde bestond. Deze heeft gepoogd enige orde te brengen in de geweldige achterstand en men zag deze maatregelen misschien wel liever niet, de belasting-schuldigen althans; maar men meende toch niet onbillijk behandeld te worden.

En het Bestuur had wel succes, maar blijkbaar toch in beperkte mate, daar we onlangs nog van het Bestuur te horen kregen, „dat de stand der invordering van de belasting zich niet in dat stadium bevindt, waarin zij behoort te zijn."

Erger zijn de grieven over de wijze van inning, gelijk we boven reeds schreven.

Over het optreden bij de douane is in de Staten nog onlangs gesproken. En al werd door de administrateur van Financiën dit optreden wel heel aardig verdedigd, men moest toch van de bestuurstafel toegeven, dat de fout zat in het gebrek aan een goed gedetailleerd tarief. Dus de fout zit dan toch bij het Bestuur en we zouden dan ook liever hebben gezien, dat deze fout eerst was hersteld, voordat men tot verandering in het inningssysteem was overgegaan. Ligt de eerste oorzaak in het gemis aan een tarief, wel dan was ook het eerst nodige het tarief te verbeteren alvorens tot iets anders over te gaan.

Naar we vernamen zijn Zaterdag l.l. weer enkele personen bij den Gouverneur geweest om klachten te uiten over de wijze van inning.

O.i. is het in deze een fout dat men de laatste tijden deze aangelegenheid te uitsluitend legt in handen van Hollandse ambtenaren, die pas op Curaçao, de menstaliteit van den Curaçaoënaar niet kennen en die vooral nog niet schijnen te weten, dat de onregelmatigheden in de betaling, ook hun schuld hebben in het vroegere bestuur.

Men kan maar niet a tort et travers de Hollandse belastingmethoden in Curaçao doorvoeren. Men mag niet vergeten, hoe nog voor een vijftal jaren geleden ons Bestuur zelf in de belastingmethoden op Curaçaose wijze te werk ging.

Dat deze wijze goed was, we zullen de laatste zijn om dit te verdedigen. Maar we geloven dat het even verkeerd is om nu met een slag te willen uitroeien. Daarvoor is veel tact, veel beleid en veel geduld nodig. Bij iedere ambtenaar is dit nodig, maar in buitengewone mate bij de ambtenaren, die aan de mensen hun centen moeten komen.

Een dergelijk staaltje van deze Hollandse mentaliteit menen we ook te moeten zien in de ontwerp-verordening in zake de invordering van de belastingen.

Een vordering welke goed bedoeld is, maar te weinig gematigd en waarbij dan ook de Staten in hun voorlopig verslag aan ons Bestuur de gulden midden weg hebben aangewezen.

De memorie van toelichting was aangevangen met de mededeling, dat de stand der invordering der belastingen zich niet in dat stadium bevindt, waarin zij behoort te zijn. Dit wisten reeds meerdere leden, die hun teleurstelling uitspraken, dat de sinds jaren gevolgde inningspolitiek niet het gewenste doel heeft bereikt.

Dat het ontwerp in deze verbetering brengt, konden deze leden niet inzien. Immers te allen tijde en overal, ook op Curaçao, heeft de fiscus bijzondere bevoegdheden de invordering van de belasting betreffende gehad ,opdat de toestand van 's Lands schatkist veilig gesteld zoude zijn. Dat het overzien van deze materie, volgens mededeling van de memorie van toelichting voor het met de invordering der belastingen belaste personeel zeer grote moeilijkheden medebrengt, konden zij niet inzien. Ook op dat punt brengt het ontwerp geen nieuws.

Bezwaren van velerlei aard kleven volgens deze leden aan het ontwerp.

Allereerst had vergelijking met de in Nederland bestaande invorderingsregeling tot een andere redactie van art. 1 en art. 22 moeten leiden.

Gelijk alle fiscale wetgeving kent de Nederlandse wet het recht van voorrang van belastingschulden boven andere schulden. Over de rechtsgrond van dit recht bestaat verschil van mening. Bevoegde lieden hebben wel beweerd, dat de fiscus ten onrechte zozeer bevoorrecht was boven elken anderen crediteur. Hoe het zij, de overweging, dat de fiscus zijn debiteuren niet zelf kan uitzoeken, dat deze debiteuren zich tegenover hem gewooonlijk niet van hun beste kant doen zien, overwegingen van opportunistische aard, .hebben dit recht toch steeds een zeer degelijke bestaansreden gegeven.

Doch de Nederlandse wetgever is zich er wel steeds bewust van geweest, dat elke bevoorrechting van den fiscus bestaat ten koste van de andere crediteuren. Het principe toch waarop het gehele economische verkeer is gebaseerd is, dat de schuldenaar in al zijn goederen gelijkelijk jegens zijn schuldeisers aansprakelijk is. Art. 1158 van het Curaçaos Burgerlijk Wetboek zegt: „Die goederen strekken tot gemeenschapelijke waarborg voor zijne schuldeisers; derzelver opbrengst wordt onder hen ponds-pondsgelijke, naar evenredigheid van eens ieders inschuld, verdeeld —".

Elk privilege is een afwijking van dit principe. De Nederlandse wetgever heeft zoveel zelfbeheersing gehad, niet onbeperkt privilegerechten te reserveren voor den fiscus, doch alleen ten aanzien van de directe belastingen, successierechten en accijnzen. Bovendien bestaat in de Nederlandse wetgeving geen privilege, dat zover gaat als de privileges genoemd in art. 22 van het ontwerp. De Nederlandse fiscus is bevoorrecht boven de andere crediteuren, niet echter boven hen, die bij contract een bevoorrechte vordering hebben verkregen, pand en hypotheek. Het is een maatschappelijk belang van de eerste orde, dat het vertrouwen in deze instelling ongeschokt blijft, dat de hypothecaire crediteur weet, dat het verbonden goed een vaste zekerheid geeft, dat wanneer hij tot executie zou moeten overgaan geen ander kan komen die de opbrengst opeist en zo zijn rechten illusoir zou maken. Dit laatste is het geval, indien de vorderingen van den fiscus bevoorrecht zijn boven pand en hypotheek. De huidige economische bouw der samenleving verdraagt een dergelijk privilege niet meer. De Nederlandse wetgever heeft dit ingezien; in 1923 zijn alle privileges gesteld achter pand en hypotheek. Het komt deze leden voor, dat bij de modernisering van de invorderingsverordening het Bestuur niet had mogen nalaten ook in deze zin de moderne opvattingen te volgen en de voorrechten had moeten beperken in deze zin.

Het ontwerp is op dit punt ook in strijd met het beginsel van het B.W. neergelegd in art. 1163, dat bepaalt, dat de voorrang van de openbare schatkist slechts geregeld kan worden door een algemene verordening, niet door een besluit, beschikking of andere regeling.

Tot zover beschouwden de leden aan het woord het ontwerp slechts voor zover het de belastingen betreft; het bevat echter meer en zij vroegen zich af, hoe een regelmatig economisch verkeer mogelijk zal zijn wanneer geen enkele debiteur meer te vertrouwen is, wanneer geen enkele hypotheek meer zekerheid geeft, daar steeds als het er op aankomt en de crediteur executeren wil, het Gouvernement klaar zal staan om met zijn rechten van parate executie en voorrang voor alle vorderingen, die het heeft, deze het eerst binnen te halen.

Er is geen enkele reden waarom het Gouvernement voor vorderingen anders dan ter zake van belastingschulden zou worden geplaatst in een gunstiger positie dan andere crediteuren. Het Gouvernement exploiteert een waterleidingbedrijf zoals ieder ander ook een waterleidingbedrijf kan exploiteren, het Gounement verhuurt landerijen, zoals ieder ander landerijen verhuurt, het Gouvernement verricht duizend handelingen, die particulieren ook verrichten, het Gouvernement heeft duizenden vorderingen, die in aard niet verschillen van vorderingen van particulieren onderling. In deze is het beginsel van art. 1160 Cur. B.W. souverein: „Privilege is een recht, dat de wet toekent aan den enen schuldeiser boven den anderen alleen uit hoofde van de aard der schuld." Het ontwerp is echter in strijd daarmede, omdat het onbeperkte macht aan het Gouvernement geeft om de invorderingswet te hanteren voor welke vordering dan ook. Het criterium zal voortaan niet meer zijn: wat voor schuld, doch: welke schuldeiser en dan zal er één almachtige schuldeiser zijn: het Gouvernement. De bevoorrechting van zekere schulden boven andere vindt haar grond in redenen van billijkheid aan de aard van de schuld ontleend, niet in voorliefde voor een bepaalden schuldeiser. Dat is het beginsel van het Burgerlijk Wetboek; dat is niet het beginsel van het huidige ontwerp.

De leden aan het woord kunnen het slechts toejuichen wanneer de invordering van de Gouvernementsgelden beter zal verlopen. Zij menen echter, dat het zaak is, dat de privileges van het Gouvernement aan de eisen van rechtvaardigheid voldoen. Voorrang is niet verantwoord wanneer tegenover de betaling een prestatie staat. Voorrang en parate executie zijn zeker niet verantwoord wanneer het Gouvernement niet als Overheid schuldeiser is, doch als exploitant van een bedrijf of ter zake van het verlenen van diensten of prestaties welke ook door particulieren verleend zouden kunnen worden. Het Nederlandse recht kent deze instellingen dan ook slechts voor belastingen, het recht van voorrang zelfs niet voor alle belastingen. Toepasselijkheid van de regelingen voor de inning en invordering der belastingen op de invordering van alle gelden, die aan het Gouvernement toekomen vindt slechts grond in opportunistische overwegingen. Naar de mening dezer leden kan opportuniteit echter niet als rechtsgrond worden aanvaard, wanneer daarmede grondbeginselen van het maatschappelijk verkeer in het gedrang komen.

De leden hier aan het woord menen tenslotte uit de toelichting op het ontwerp te moeten opmaken, dat het in de bedoeling van het Bestuur ligt bij de inning der belastingpenningen krachtiger op te treden en 't aantal dwangschriften aanmerkelijk te vergroten. Zij achten dit evenwel niet de meest geschikte methode om de vorderingen binnen te krijgen. Immers de dwangschriften effecteren zelden succes indien het niet in de bedoeling ligt tot executie over te gaan wanneer aan het bevel geen gehoor wordt gegeven. Op Curaçao gaan die executies met zoveel moeilijkheden gepaard, dat dat middel in de meerderheid der gevallen niet wel toe te passen is.

De sprekers begrepen dan ook niet, dat het Gouvernement dit wetende, nog het middel van gijzeling wil invoeren, een middel, waarvan de toepassing in de practijk op nog veel grotere moeilijkheden zal stuiten dan het middel van executie. De persoon van den Gouverneur moet daarin dan ook liever in het geheel niet toegepast zal worden, in de dossiers ze leden een dergelijk middel, dat toch niet toegepast zal worden, in de dossiers te houden.

Deze leden zien meer heil in een bij verordening vastgestelde, termijnsgewijze betalingsplicht in combinatie met relatief zware boeten bij nietnakoming, en de mogelijkheid van een afbetalingsregeling in bijzondere gevallen waar strikte toepassing van de termijnsgewijze betaling onbillijk zou zijn. Naar de overtuiging dezer leden zal een lijfstraf niet toegepast kunnen worden, executie-maatregelen zelden plaats kunnen hebben, doch de voorgestelde economische straf het gewenste effect sorteren. **Hand aan hand** daarmede moet echter gaan een herhaald aandringen op betaling, uitgaande van de Inspectie, en voorkoming van het oplopen der schuld. **Aangedrongen werd dan ook op schrapping van de lijfsdwang en aanvulling met de termijnregelingen en**

boetebepalingen.

De andere leden vielen de vorige sprekers bij ten aanzien van het teleurstellende, dat de invordering de belastingen zich niet in dat stadium bevindt, waarin zij behoort te zijn, en de geringe verwachting, welke zij koesterden van het krachtiger optreden door middel van vergroting van het aantal dwangschriften. De meeste andere leden verenigden zich met de sprekers eerst aan het woord ten aanzien van de critiek op de art. 1 en 22. En geen der andere leden kon zich verenigen met de voorgestelde invoering van lijfsdwang. Zij verenigden zich geheel met het gevoelen dat meer succes te verwachten is van een termijnsgewijze betalingsplicht met sanctie, zoals door de sprekers eerst aan het woord aangegeven.

GRIJZE HAREN.

Om ze te verven, bereid in Uw eigen huis deze gemakkelijke en goedkope verf: ¼ liter water, een lepel glycerine en een doosje Compuesto de Barbo. Als U verlangt kunt U drie lepels Bay Rum of Eau de Cologne bijvoegen.

Gebruik deze verf volgens de instructies in het doosje Compuesto de Barbo.

Al deze bestanddelen zijn zeer goedkoop in welke apotheek dan ook.

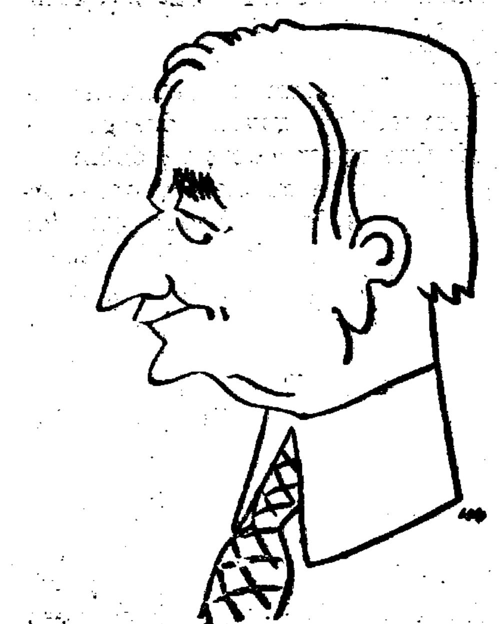
Voor grijze haren, Barbo.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

Enkele grensincidenten aan de Czechische grenzen enerzijds met Hongarije met Polen is het enige wat er in de laatste dagen van de Europese politiek te vermelden valt. De berichten over de Spaanse burgeroorlog lijken ook al meer te worden gegeven bij gebrek aan wat anders als wel om hun belangrijke strategische posities.

We willen daarom vandaag eens meer aandacht besteden aan de bekende Amerikaans-Duitse tegenstellingen.

De relaties tussen de Ver. Staten en Duitsland, zoals een ieder weet, zijn in laatste tijd niet van de hartelijkste.

CORDELL HULL.

En de oorzaak hiervan heeft Cordell Hull de Amerikaanse Staatssecretaris voor Buitenlandse Zaken wel heel duidelijk weergegeven op de onlangs gehouden Pan Amerikaanse conferentie van Lima, waar hij sprak over het belang van allen om af te weren de gevaren, die allen gezamenlijk bedreigen.

Die gevaren zijn geen hersenschimmen, door Washington gewekt om eigen voordeel na te streven door gebruik te maken van de gewekte vrees. Zowel van het Oosten als het Westen wordt Amerika bedreigd: de agressieve methoden van Japan en de Europese totalitaire staten wekken het wantrouwen van geheel Amerika. Sterker nog dan de bedreiging van een militaire agressie is de economische, terwijl vooral Duitsland en Italië door middel van nationalistische en irredentistische verenigingen binnenlandse onrust verwekken. Het afgelopen jaar heeft zowel in Noord als in Zuid-Amerika door spionnage-processen en mislukte revoluties daarvoor bewijzen geleverd.

We geloven dat in deze gevaren ook wel de diepe grond gelegen heeft, waarom de conferentie te Lima is kunnen gehouden worden.

Deze Pan-Amerikaanse conferentie, die, zoals haar naam reeds aanduidt, een nauwere samenwerking beoogde van de 21 Amerikaanse republieken van Noord en Zuid, had zich tot doel gesteld de organisatie van de verdediging van het gehele continent in de ruimste zin van het woord, alsmede die van de onderlinge vrede. Dit doel werd met vrij grote duidelijkheid omschreven door den President van de republiek Peru, die te Lima de honneurs waarnam, in de radio-rede, waarmee hij het congres inluidde.

Eigenlijk is het streven, dat in conferenties als deze tot uiting komt, 'n moderne vorm van de aloude leer, die Monroe in 1823 verkondigde en die kort samengevat luidt: Amerika voor de Amerikanen. Aanvankelijk heeft het gehele Westelijk halfrond van de geestesgesteldheid, die door die leer ten leven gewekt werd, geprofiteerd bij de consolidatie van zijn zelfstandigheid tegenover de pogingen, door Europese staten gedaan, om zich in de Amerikaanse zaken te mengen, daarbij het voordeel najagend, dat spreekwoordelijk uit troebel water te behalen valt. Op de duur is de Europese invloed in Amerika tot een minimum gereduceerd, doch toen wijzigde de Monroe-leer zich in een politiek systeem, waarvan de grote republiek der Verenigde Staten listig gebruik maakte om zich te mengen in de Zuid-Amerikaanse kwestie, zeer ten ongenoegen van de Latijnse republieken. Sedert de wereldoorlog heeft Washington de ernstige fouten van dit stelsel ingezien en streefde het een voorzichtiger politiek na, doch de Zuidelijke republieken bleven nog geruime tijd kopschuw, voor zij de oprechtheid van Uncle Sam's goede bedoelingen wilden aanvaarden. Hoe voorzichtig het beleid van Washington in deze is, bleek wel uit de houding, die het aannam in het Mexicaanse olie-conflict. Hoewel grote belangen van Noord-Amerikaanse maatschappijen op het spel stonden, wilde Hull klaarblijkelijk de schijn vermijden, als zoude hij willen samenwerken met Europese staten tegen een Amerikaanse republiek; en de maatregelen, die hij tegen de onteigenaars nam, vallen in het niet, vergeleken bij de houding, die Londen, zelfs Den Haag aannam.

Niettemin hadden de redevoeringen van Roosevelt, die op geweldige defensie-maatregelen aandrong, de schichtigheid der Zuid-Amerikanen weer aangewakkerd; men vreesde er in het Zuiden voor, dat de V.S. te Lima met een plan zouden aankomen, dat de hegemonie der U.S.A. op het Westelijk continent zou voorbereiden, daarbij de kleinere republieken gebruikend als schild voor de eigen Noord-Amerikaanse belangen.

Cordell Hull, de Staatssecretaris van de U.S.A., heeft bij de voorbereidende besprekingen de Zuid-Amerikaanse vertegenwoordigers dienaangaande gerustgesteld. Hij zette uiteen, dat de „morele alliantie", die de V.S. op het Westelijk halfrond nastreven, niet het doel heeft een statengemeenschap per verdrag te bewerkstelligen, doch slechts een eerlijke samenwerking van allen beoogt, met behoud van ieders vrijheid en zelfstandigheid. In het belang van allen en tot afweer van de gevaren, die allen gezamenlijk bedreigen.

ROOSEVELT.

Op de openingszitting van het congres heeft Cordell Hull toen de wegen aangewezen, waarlangs de Amerikaanse staten hun verdediging moeten bereiken tegen die bedreigingen. Allereerst door een morele aaneensluiting, waardoor elk afzonderlijk zich door de anderen gesteund voelt. Uit die aaneensluiting vloeit vrijwel vanzelf voort, dat een weg gevonden moet worden om de onderlinge geschillen zo veel en effectief mogelijk op te lossen, opdat de innerlijke wrijving de kracht naar buiten niet verzwakt. De afdoening van het Chaco-geschil binnen de Amerikaanse belangengemeenschap bereikt, nadat de Volkenbond zich jarenlang tevergeefs met het geval had bezig gehouden, schiep daarvoor een gunstig precedent. Er gingen stemmen op, die de stichting van een Amerikaanse volkenbond bepleiten. Voorzichtigen in Amerika, zoals de vertegenwoordigers van Argentinië, meenden, dat men daarmee niet te overhaast te werk moet gaan; voorlopig schijnt men zich tevreden te stellen met contact op te nemen met het Haagse hof van internationale Justitie, dat eventueel met een aantal Amerikaanse raadsheren zou kunnen worden uitgebreid. Economische samenwerking zou uiteraard de onderlinge saamhorigheid versterken, terwijl de wereldoorlog, gevoerd door tariefmuren en tol-systemen, belangrijk beperkt zou worden. Cordell Hull bereed dit stokpaardje met de gebruikelijke geestdrift en het schijnt, dat hij een willig gehoor vond.

Bevrijd van de last ener historische traditie, waaronder Europa gebukt gaat, kan het Amerikaanse werelddeel de weg wijzen naar een samenwerking, die allen ten goede kan komen. Lima heeft bewezen weer een mijlpaal op die weg te zijn; de Europese kanselarijen mogen aan het jonge Amerika een voorbeeld nemen.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

DE NIEUWE PRESIDENT VAN CZECHO SLOWAKIJE EN DE KERK.

De afstand tussen het kasteel van Praag, de woning van de President en de Kathedraal van St. Vitus bedraagt slechts enkele meters. De president behoeft dus slechts enkele stappen te doen, wanneer hij de H. Mis wil horen. Toch waren tot nu toe door geen der beide vorige presidenten deze enkele stappen gedaan.

Eerst in het twintigste jaar van deze republiek heeft nu de nieuwe president deze stappen gezet om de H. Mis bij te wonen

De hele bevolking van Praag stond verbaasd en de katholieken waren verheugd, toen de radio mededeelde, dat de nieuwe president van de republiek Dr. Emil Hacha zijn presidentschap zou beginnen met het bijwonen ener H. Mis in de Kathedraal.

President Hacha is niet alleen een ingeschreven katholiek, maar een praktiserend die niet van mening is dat 's mensen godsdienst een private aangelegenheid is.

Vergezeld van verschillende dignitarissen en zijn dochter werd President Hacha aan de kerk verwelkomd door Kardinaal Caspar, terwijl de klokken luidden. Daarna trok de stoet naar het altaar van de H. Wenceslaus, waar de ouden kroon der Czechische koningen rust op de relieken van den Heilige. Deze relieken werden door den president eerbiedig gekust, waarna de H. Mis begon.

Na de H. Mis richtte de Kardinaal zich tot den nieuwen president en las een telegram voor van den Staatssecretaris Kardinaal Pacelli, waarin de H. Vader zijn bijzondere zegen schonk en Gods hulp afsmeekte over den president.

„Hij die met God begint, maakt een goed begin" waren de eerste woorden die de Kardinaal tot den president richtte. Kardinaal Caspar zeide verder, dat deze eerste daad van den president grote indruk maken zou in de gehele wereld.

President Hacha is 66 jaar oud en weduwnaar. Hij was jaren lang president van het hoogste gerechtshof in Praag. Hij heeft een wereldnaam om zijn vele werken op gebied van het internationaal recht.

DE BIJBEL, HET MEEST POPULAIRE BOEK IN DUITSLAND.

Ondanks de strijd van het Hitler regime tegen de godsdienst in Duitsland, zijn er toch verschillende verschijnselen dat het geloof bij het Duitse volk toch nog niet verzwakt is. Bekend zijn de heldhaftige geschiedenissen van de Duitse bisschoppen, priesters en het Duitse volk in hun steun aan de Kerk in deze uren van strijd.

Een nieuw bewijs vertelt de correspondent van de N. C. W. C. News Service.

Vroeger was de bijbel het meest populaire boek in Duitsland. In de jaren 1934—1936 werd echter Adolf Hitler's Mein Kampf meer verkocht. Maar sinds sinds 1937 is de situatie veranderd. Berichten uit Berlijn tonen aaan, dat in Pruisen, Wurtemberg en Beyeren in 1937 in totaal 1300.000 bijbels werden verkocht, wat een toename is van 165.000 op het jaar daarvoor.

NA DE JODEN, DE KATHOLIEKEN AAN DE BEURT?

Het Katholicisme is de wereldbeschouwing der Zoeloekaffers.

Naar uit Wenen wordt gemeld, heeft Jury, gouwleider voor Beneden-Oostenrijk, in een rede te Gaenserdorf verklaard: „Wij zullen het vraagstuk van het politieke Katholicisme oplossen op dezelfde wijze als het Joodse vraagstuk.'

Een voorproef van deze anti-kerkekelijke houding hebben we iedere week in de nazi-partij-pers. In verband hiermee publiceren we een afschrift van een schrijven, hetwelk we van vertrouwbare zijde ontvingen en dat enkele maanden geleden door het Aartsbisschoppelijk Vicariaat van Freiburg i. Br. gericht werd aan gouwleider en rijksstadhouder Robert Wagner, alsmede aan Dr. Fritsch, districtsleider van Freiburg.

„Aartsbisschoppelijk Ordinariaat"
Nr. 12082.

Freiburg i. Br. 31 Augustus 1938.
Aan den Districtsleider Dr. Fritsch, Freiburg en aan den Gouwleider van Baden, Karlsruhe.

Voor een vergadering van ongeveer 1000 politieke leiders van het district Freiburg te Freiburg werd door den districtsleider dr. Fritsch op 28 dezer o.m. het volgende betoogd:

„Dr. Fritsch vroeg, of een katholiek „nationaal-socialist" kon zijn. Hij wilde hem dan deze vragen stellen:

1. Hoe staat U tegenover het Oude Testament het Joodse geestesproduct, en wel het enige.

2. Is U aanhanger van de rassenleer; dan heeft het gebod „Gaat en onderwijst alle volkeren" afgedaan.

Dat heeft ook de „oude heer" in Rome erkend. Wij kunnen niet met Zoeloekaffers en dergelijk gespuis dezelfde wereldbeschouwing hebben. De invoering van de rassenleer in Italië is een geweldige overwinning van de nationaal-socialistische wereldbeschouwing. Dat de strijd voor de wereldbeschouwing in Freiburg zo ernstig gevoerd wordt, is alleen te danken aan de discipline van de nationaal-socialistische partij. Hieraan heeft de Aartsbischop het ook te danken, dat hij nog in zijn paleis kan wonen en nog niet het verdiende loon voor zijn gedoe heeft gekregen. Deze schooier (Lett. „Lumpenbub") verschaft leugenberichten aan de buitenlandse pers. Dit is lands- en hoogverraad".

Voorts verklaarde de redenaar met luidere stem: „Ik noem hem hier openlijk een schurk, een leugenaar, en een landsverrader. Hij moet mij maar eens aanklagen, opdat wij de gelegenheid hebben voor de rechtbank te zeggen, wat wij hem willen voorhouden. Wij zouden dat al lang uit eigen beweging gedaan hebben, maar wij wilden geen martelaarbisschop maken."

Dan besprak Dr. Fritsch enkele persmeldingen uit de „Freiburger Zeitung" en uit het blad „Alemannen", waaruit bleek dat Mgr Sproll sinds enige dagen zich in Freiburg bevond. De kringleider merkte hierbij op: „Freiburg is geen asyl voor landverraders. Als deze heer niet binnen enkele dagen vertrokken is, dan zullen wij ervoor zorgen, dat het hier net zo gaat als in Rottenburg. Aan de nodige manschappen zal geen gebrek zijn. Maar dan gaat de tweede ook gelijk mee. Als wij dat tot nu toe nog niet gedaan hebben, dan is dat niet omdat het ons aan moed ontbreekt, maar omdat wij onze handen niet vuil willen maken aan zulke zwijnen."

De redenaar sprak over de aanstaande Partijdag als over de „Jaarlijkse bedevaart der partijgenoten", en de „unieke religieuse gevoelens bij het zien van den Führer."

Hij spoorde de leiders aan, om niet te verzwakken, en zich niet door teleurstellingen te laten ontmoedigen. Een ding heeft de Paus goed gezien, n.l. toen hij verklaarde, dat er tussen Hakenkruis en Christuskruis — de Rooms Katholieke Kerk — geen compromis mogelijk is. Men moet strijden zonder naar succes om te zien."

Een dergelijke belediging van twee geziene katholieke Bisschoppen, zoals de kringleider van Freiburg hier heeft gedaan, is tot op heden van de zijde van een hogere partijbeambte niet voor gekomen.

Het behoeft geen betoog, dat door zulke uitlatingen, die smart wekken in vele kringen van het volk, aan de ware volksgemeenschap in het Duitse volk een slechte dienst wordt bewezen.

Wij protesteren heftig tegen de schandelijke schimpwoorden, in deze rede tegen onzen Aartsbisschop Mgr. Gröber geuit. Het verwijt van Dr. Fritsch, dat, Dr. Gröber leugenberichten in de buitenlandse pers heeft verspreid, is lasterpraat. Noch de Aartsbisschop van Freiburg, noch een lid van zijn Ordinariaat hebben ooit berichten aan de buitenlandse pers verstrekt!

Wij moeten verder ons leedwezen uiten over de beschimpingen en dreigementen tegen den Hoogwaardigen Bisschop van Rottenburg, wien men na zijn verbanning uit zijn Diocees zelfs met middelen van revolutionnair geweld het oponthoud in deze stad onmogelijk wil maken.

Wij verzoeken om daadwerkelijke bescherming van de eer en de vrijheid van onze bisschoppen tegen dergelijke aanvallen van partijleden.

De Vicaris-Generaal,
get. Rösch.

CURACAO.

OVER DE OORZAKEN VAN GEBREK AAN VERANTWOORDELIJKHEIDSGEVOEL.

Men klaagt — en niet zonder reden — over gebrek aan verantwoordelijkheidsgevoel bij niet weinig mensen. De weg tot verbetering hierin moet gemakkelijker zijn, zo men de oorzaken van gebrek aan verantwoordelijkheidsgevoel beter ziet.

Het is niet gemakkelijk de oorzaken van dat gebrek op te speuren, en nog moeilijker is het, om aan te geven wat in dit of dat geval de oorzaak is geweest van een schromelijk gemis aah verantwoordelijkheidsgevoel.

Men kan verder dat gebrek zien in familie leven en, misschien nog meer in het sociale leven. Welnu voor beide gebieden zullen wel verschillende oorzaken moeten worden opgegeven.

We spreken hier alleen over de gebreken in het algemeen.

Wie is niet verantwoordelijk?

Iemand die nog kind is, of iemand die nog onmondig is. Maar ook iemand die als een onmondige behandeld wordt, iemand die men niet bekwaam acht om zelfstandig op te treden, iemand waar meer voor gedaan wordt dan hij zelf doet.

Maar dan ook iemand die te lang onmondig gehouden wordt, bij hem kan daardoor wel eens een gebrek aan verantwoordelijkheidsgevoel komen. Nooit een verantwoordelijke positie, maar dan ook niet verantwoordelijkheidsgevoel.

Iemand voor wie altijd maar gezorgd wordt door anderen, die alleen maar werk ter uitvoering opkrijgt, die zelf nooit behoeft te beslissen, dat wordt door anderen wel voor hem gedaan. Zo iemand ziet alleen wat hij doen moet, heeft geen oog voor de sociale betekenis van zijn arbeid. Hij behoeft niet te denken en te piekeren. Welnu onnadenkendheid en oppervlakkigheid zijn oorzaken van gebrek aan verantwoordelijkheidsgevoel.

Oog voor de belangrijkheid of voor het interessante van zijn werk heeft men niet, zo men geen verstand heeft van het werk, wat men doet, en slechts werkt in opdracht van anderen.

Die interesse voor zijn vak kan ook wel eens ontbreken door een zekere luiheid en die luiheid kan komen van het klimaat of van een zwakke lichamelijke constitutie en dan is het veelal geen luiheid. Die zwakke constitutie kan weer het gevolg zijn van de te zware arbeid, die voorouders hebben moeten verrichten.

Zorgen voor de dag van morgen spreken niet mee, daar als er nood aan de man komt er toch wel hulp te vinden is.

Het verleden spreekt ook een woordje mee in deze kwestie.

Laat men echter niet vergeten, dat b.v. een boer uit Friesland, die in zijn leven hard heeft moeten werken, dijken heeft moeten aanleggen, land heeft moeten bemesten en wat voor zware arbeid al meer, maar niet kan begrijpen dat een Italiaanse boer b.v., nadat hij geplant heeft, rustig in de schaduw van een boom kan gaan liggen wachten, tot zijn wijndruiven rijp zijn. Het ene klimaat eist zwaardere arbeid dan het andere en men behoeft werkelijk niet overal even hard te arbeiden en moet daarom ook niet de ijver van een Italiaanse boer maar klakkeloos gaan achterstellen, bij die van een Friese boer. Curaçao is Holland niet.

Er zijn nog veel meer oorzaken, doch critiseren is gemakkelijker dan begrijpelijk er tegenover staan en we willen geen oorzaak zijn tot nog meer critiek, voortspruitend uit misverstanden.

Br.

ADAMSON WEET OVERAL RAAD OP.

AANRIJDINGEN.

Op de weg rond het Schottegat, ter hoogte van Salinja, is een autobus tegen een aan de kant van de weg staande stoomwals gereden. Hierbij liepen de bestuurder van de autobus en diens zoon lichte verwondingen op. Naar de juiste toedracht van het gebeurde wordt door de Politie een onderzoek ingesteld.

Op 2de Kerstdag is de 28-jarige brievenbesteller N. door een luxe-auto [illegible] hierbij een zijner armen. De bestuurder van de luxeauto verkeerde onder invloed van sterke drank. Tegen hem is procesverbaal opgemaakt.

POGING TOT DOODSLAG.

Als verdacht van poging tot doodslag is door de Politie aangehouden en voor onderzoek in bewaring gesteld, de 49-jarige stoker D.

Op het Hoofdbureau van Politie, kamer 10, zijn inlichtingen te bekomen, omtrent de navolgende gevonden voorwerpen.

Twee vloermatjes, een lederen actetas, een linnen schooltas, een lederen actetas, een pakje, inhoudende een herenpantalon en een overhemd, een geldstuk.

50 JAAR BEWAARSCHOOL.

Op Vrijdag 13 Januari zal Mej. Anita Brown de dag gedenken, dat ze 50 jaren staat in de bewaarschool van het St. Martinusgesticht.

Mej. Anita Brown, een dochter van Dokter Brown werd geboren op Saba; maar kwam reeds vroeg op Curaçao en daar bij het bewaarschoolonderwijs tot nu toe.

Voor haar verdiensten kreeg zij tien jaren geleden de zilveren medaille van Oranje Nassau. Maar men begrijpt dat de Zusters deze gouden jubeldag heel bijzonder willen vieren.

Op Vrijdag begint de dag om 6 uur met een H. Mis in de Kathedraal, gezongen door leerlingen en oudleerlingen van het St. Martinusgesticht. Van 10 — 11 uur is het receptie in het St. Martinusgesticht en des avonds om zes uur huldigsavond in het Pensionaat Welgele gen, aangeboden door de oudleerlingen van het St. Martinusgesticht, waarbij zijn uitgenodigd de ouders van de optredende leerlingen.

Aan Mej. Anita Brown onze beste wensen.

BEDRIJVIGHEID BIJ DE K.L.M.

Op Zaterdag 7 dezer is het gezelschap van de International Opera Guild, tezamen met de leden van het Ido Kwartet in een K.L.M. Charter vliegtuig van Hato naar Aruba vertrokken, alwaar Zaterdagavond een voorstelling gegeven werd.

Zondagmorgen ging de Fokker weder naar Aruba om het gezelschap af te halen en naar Curaçao terug te brengen.

Nadat enkele weken geleden reeds op twee achtereenvolgende Zaterdagen ruim 100 schepelingen van het Deense opleidingsschip „Danmerk" de gasten waren van de K.L.M. op Hato, alwaar de vliegtuigen, hangars en installaties bezichtigd werden, zijn thans ook de opvarenden van H.M. „Gelderland" voor een bezoek aan Hato uitgenodigd.

Het bezoek zal over twee groepen, elk van 100 man verdeeld worden, de eerste waarvan Zaterdag 7 Januari naar Hato ging terwijl de tweede groep aanstaande Zaterdag het uitstapje zal maken.

Voor het vervoer werd van verschillende zijden medewerking ondervonden. [illegible] die 's morgens een picnic hadden gehad bij de Knipbaai en daarna de grotten van Hato bezocht hadden, werden 's middags op het vliegveld ontvangen door de K.L.M. staf, waarna zij onthaald werden door de Vereniging „Onze Vloot" namens welke de Heer L. F. Bouman, die onlangs tot Voorzitter der plaatselijke afdeling der Vereniging gekozen werd, een kort welkomstwoord sprak.

NIEUWJAARS WENSEN.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur van Curaçao werd op een door Zijne Excellentie aan Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden verzonden telegram luidende:

„Met mijne bevolking Curaçao wensch ik Uwe Majesteit en Koninklijk Huis een voorspoedig en zegenrijk nieuwjaar.

Wouters."

het volgend telegram ontvangen:

„Gouverneur Curaçao Wouters Willemstad Curaçao U en bevolking mijn oprechten dank voor gelukwenschen

Wilhelmina"

Op een door Zijne Excellentie den Gouverneur van Curaçao aan Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana verzonden telegram luidende:

„Mede namens bevolking Curaçao wensch ik Uwe Koninklijke Hoogheid en Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard en Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Beatrix een voorspoedig en zegenrijk nieuwjaar

Wouters"

het volgend telegram ontvangen:

„Gouverneur Curaçao U en bevolking Curaçao betuigen wij onzen hartelijken dank voor Uwe goede wenschen voor ons gezin

Juliana Bernard."

KERKGESCHIEDENIS VAN BONAIRE

In het jaar 1927 bij gelegenheid van het honderdjarig bestaan der St. Bernardus parochie op Bonaire verscheen, van de hand van de Zeer Eerw Pater M. Latour (? Red. Am. n' overzicht van de kerkgeschiedenis van Bonaire, zo in de smaak vallend, dat men er verschillende afdrukken ter verspreiding van heeft aangevraagd.

Hier volgen enkele korte aanvullingtjes:

In het jaar 1746 schenkt een zekere Franciscus de Nies, factoor op Bonaire bij testament geld voor de armen. Een katholieke factoor? Het geld schijnt voor de katholieke armen?

De pater Franciscaan Stoppel zou 26 Juni 1819, op Bonaire, bij schrijft en die datum een brief naar een broer en zus in Megen. „Hans zit ik", zegt hij, „op een ander eiland, tien of twaalf uren aan deze zijde van Curaçao. Het is heden de vijftiende dag dat ik hier ben, en denk dat ik er nog wel tien weken zal nodig zijn".

Hij zou daar beurtelings de twee kerken bedienen, die aan de beide kanten van een berg lagen, drie of vier uur van elkaar verwijderd.

De toestand hier was erger dan op Curaçao, vooral omdat er niet geregeld een priester op het eiland verbleef. Ook op economisch gebied is het er treurig gesteld. In dezelfde brief schreef Pater Stoppel: „In de vijf achtereenvolgende jaren is de oogst van de mais — zo heet het koren van dit land — mislukt. Men lijdt in de volste zin honger, en is nog blijde, als men voor een kan in de zoutpan allerzwaarste arbeid kan bekomen". „De mensen hier op Bonaire zijn van een beste aard, onkundig, doch zeer leergierig, zij weten niet waarmede zij de Padre zullen pleizieren."

Pater Stoppel moest weer naar Curaçao terug, en stierf kort daarop.

In het jaar 1822 vraagt de kerkmeester De Graaf van de St. Anna op Curaçao, namens de kerkmeesters, aan den gouverneur voor de Pater Capucijn Francisco Joaquin de la Olleria toelating op Bonaire aan. Dit verzoek wordt, tegelijk met een verzoek om een zekere priester Hernandez op Aruba toe te laten, van de hand gewezen, daar zij vreemdelingen zijn. We zien echter dat Hernandez na twee jaren toch permissie krijgt om op Aruba te werken. Zou tegelijk ook permissie gegeven zijn aan Pater de la Olleria? Het staat er in onze bron niet bij vermeld.

Doch hoe de toestand ook was, de dageraad gloort.

Pastoor Eisenbeil kwam, en later Pastoor Smit. Over de toestand onder laatstgenoemde schrijft Kapitein G. van Lennep Coster in zijn Aanteekeningen over West Indiën 1842: „De vlakte achter het dorp Kralendijk is grotendeels van de zo weelderig op deze eilanden groeiende distelen en doornen, waaronder de cactus-plant een voorname plaats inneemt„ gezuiverd. Daar vertonen zich thans een nette Roomse kerk, en verscheidene kleine, doch goed gebouwde huizen. Een van deze werd naderhand door de Roomse gemeente aangekocht en tot pastorie ingericht. Een goede weg, uit koraalstenen samengesteld, voerde derwaarts. Dit en en ander had men grotendeels te danken aan de onvermoeide arbeid, die pastoor Smit, van Curaçao hierheen overgeplaatst voor de verbetering van het lot en de beschaving der vrije leden van de kleur, die voor het grootste gedeelte zijne leer belijden, aan de dag legde. Ofschoon slechts zeer beknopt in middelen te zijner beschikking hebbende, volharde Zijne Eerw. steeds in zijn pogingen, en had het genoegen daarin nu wens te slagen, daar hij bij de genoemde lieden, hoe zeer ook ieder het zijne nodig had, veel bereidwilligheid ontmoette, om zijn loffelijke inzichten te steunen".

Er heeft zegen op die arbeid gerust. Nadere inlichtingen betreffende het katholiek verleden van Bonaire welkom.

Br.

HOGERE LOODSGELDEN.

Het was bekend dat de toenemende defensiemaatregelen voor Curaçao verhoging van lasten met zich brengen zouden.

En een dezer verhogingen hebben we thans in een lidje de Staten ingediend ontwerp tot verhoging der loodsgelden.

We hebben indertijd critiek uitgeoefend op de verlaging van de Curaçaose loodsgelden, terwijl de devaluatie ook reeds voordelen bracht aan de scheepvaart en deze zelfs om de devaluatie de guldensprijzen gingen verhogen.

Nu komen, ten bate van defensie deze hogere loodsgelden weer op de begroting. We lezen in de memorie van toelichting:

Met verwijzing naar het gestelde in de tweede alinea van het Voorlopig Verslag op de op 29 September 1936 aan de Koloniale Raad ter goedkeuring aangeboden ontwerp verordening tot vaststelling van nieuwe bepalingen betreffende de loodsdienst en de loodsgelden (gedrukte stukken zittingsjaar 1936—1937 no. 16) onder meer inhoudende: „dat de devaluatie bereids een voordeel voor de meeste scheepvaartmaatschappijen heeft gebracht en nadelig is voor het Gouvernement. De scheepvaartmaatschappijen daareven beloond, berekenen immers haar vracht in vreemd geld, terwijl aan de andere kant het Gouvernement meer ten koste moet leggen aan zijne bemoeiingen, omdat de gelden in waarde is gedaald", alsmede naar het gestelde in de eerste alinea van de daarop gevolgde Memorie van Antwoord „Het Bestuur deelt de mening van het lid, dat te kennen gaf dat de devaluatie een voordeel bracht voor de meeste scheepvaartmaatschappijen. Het doel van het ontwerp, de havens van Curaçao voor de scheepvaart aantrekkelijker te maken is hiermede eigenlijk, op andere wijze, reeds bereikt", meent de Gouverneur, dat waar 's Lands middelen mede in verband met de noodzakelijke uitgaven voor defensie versterking behoeven, de bij voormeld ontwerp voorgestelde, en uiteindelijk bij verordening van de 2de Februari 1937 (Publicatieblad no. 93) verleende tariefsverlaging, behoudens ten aanzien van bunkerende- en toeristenschepen ongedaan dient te worden gemaakt, te meer waar de boven geschetste gevolgen van de devaluatie van het ruilmiddel ongewijzigd blijven voortbestaan. De bevoorrechting van bunkerende- en toeristenschepen dient in het belang van handel en van toeristenverkeer te blijven voortbestaan.

De helft van de verhoogde loodstarieven is verschuldigd voor:

„OLIE AANBRENGENDE SCHEPEN.

a. het in- en uitloodsen van stoom-„schepen, die havens in Curaçao „aandoen uitsluitend om ruwe olie „of olieproducten gestort in te voe-„ren'.

„ZEILSCHEPEN.

b. „het in- en uitloodsen van een zeil-„schip, hetwelk komt van of ver-„trekt naar een andere haven van „Curaçao".

Om de mogelijkheid te scheppen zo nodig de aan de havenwerken bestede kosten enigermate ten behoeve van 's Lands kas rendabel te maken wordt verder nog voorgesteld:

„Het heffen van liggelden van schepen, welke gebruik maken van ligplaat-„sen aan een gouvernementsteiger of — „kade, dan wel aan gouvernements-meer-„boelen, alsook het verhuren van gou-„vernementslichters zal geschieden vol-„gens regelen en een tarief door den „Gouverneur bij besluit vast te stellen."

De opbrengst over het jaar 1939 van de in bijgevoegde ontwerp-landsverordening voorgestelde tariefsverhoging meent de Gouverneur te moeten stellen op f 190.000.—.

WAAROM IS EEN KATHOLIEK TEGEN DE „NEUTRALE" KRANT?

„Goed Volk" geeft op deze vraag het volgende antwoord.

Ten eerste: omdat die krant „neutraal" zegt te zijn.

Laten we een ogenblik ons gezond verstand werken.

Ieder mens heeft een levensdoel. Ieder mens zoekt naar de middelen om dat levensdoel te krijgen.

Daar zijn héél véél middelen.

En onder die heel vele middelen is ook: de krant.

Iedere ochtend en iedere avond komt die. Komt die ons veel vertellen. En natuurlijk verwachten we van dat dagelijks bezoek ook steun voor ons levensdoel.

Maar de neutrale krant zegt: nee! Daar bemoei ik me niet mee. Dat moet je zelf maar uitknobbelen.

„Neutraal" betekent: geen van beiden. Wat géén van beiden?

God of de duivel? Goed of kwaad? Geloof of ongeloof? Zedelijk of onzedelijk?

Wij kiezen God. De neutrale krant spreekt niet over God.

Wij strijden tegen den duivel. De neutrale krant strijdt niet tegen den duivel.

Wij kiezen goed — wij hebben geloof — wij een deugd.

De neutrale kiest — krachtens de neutraliteit — géén goed; — heeft — krachtens, de neutraliteit — geen geloof; — eert — krachtens de neutraliteit — geen deugd.

Zuiver redenerend uit ons verstand en uit het begrip neutraliteit kan de katholiek die krant niet aanvaarden.

Met geen enkel excuus. Want we hebben ook nog Christus' woord: Die niet met Mij is, is tegen Mij.

Ten tweede: omdat die krant niet neutraal kan zijn.

Juist omdat ze zegt te kiezen tussen twee dingen, beweert ze al niet neutraal te zijn: want ze kiest het beginselloze. De neutrale krant is „niks"!

En wat is „niks" akelig leeg voor den naar geluk zoekenden mens! De neutrale krant wil alles waarderen; en daardoor waardeert ze niets. Omdat ze tegenstrijdige dingen moet waarderen.

Ze heeft geen hoog ideaal. Want daarmede zou ze een lager ideaal verwerpen. En dat is niet neutraal!

En toch is haar ideaal: neutraal te zijn. En dan verwerpt ze iedereen die niet neutraal is.

Ze mag geen standpunt bepalen. En toch bepaalt ze dat.

Ze is tegen de geestelijken — want die zijn bekrompen, en zelf zijn ze breed van opvatting. Ja, heel erg breed — ge kunt hun opvattingen uitrekken als een stuk gummi.

Ze is tegen de Joden — ze is voor de Joden.

— Ze is N.S.B. — maar is bang voor dictatoren en fascisten.

Ze is voor iedere gezindte —; behalve — wat merkwaardig — voor de katholieken, die ruim 30 pct. Nederlandse burgers tellen.

Ze is een kameleon — u weet, dat gekke dier: dat bij schrik, verbazing, verontwaardiging in 3 minuten: rood-wit-blauw wordt! Behalve zwart — want dit kleur is te godsdienstig. En dat mag ze vooral niet zijn.

Ik bedoel de krant, niet het kameleon!

Ten derde: omdat die krant niet neutraal is.

Advertentie: Jonge man met moderne opvattingen zoekt vriendin eveneens met moderne opvattingen en de rest kunt u raden.

Advertentie: lijkverbranding.

Advertentie: Nieuw-Malthusiaanse bond.

Advertentie: Gescheiden man vraagt weduwe of gescheiden vrouw zonder kinderen om samen……, en de rest raadt u alweer.

De neutrale krant was niet neutraal in deze.

De neutrale krant is niet neutraal in de huwelijksmoraal.

De neutrale krant is niet neutraal in de politiek.

De neutrale krant is niet neutraal in de godsdienst.

Want ze wil er geen hebben — en heeft er ook geen!

STAAT.

STAAT van het aantal vaartuigen, die het eiland CURAÇAO in de maand December 1938 aandeden, met de vermelding van hunne gezamenlijke inhoudsmaat.

ZEILSCHEPEN.

		Inhoud in M^3 Bruto	Netto
December	133	17912	15868
Vor. maanden	1633	170041	161889
Totaal	1766	187953	127757

STOOMSCHEPEN.

		Inhoud in M^3 Bruto	Netto
December	601	6491442	3548322
Vor. maanden	6271	69625544	37987083
Totaal	6872	76116986	41535405

N.B. Niet opgenomen zijn de schepen die binnenkomen van de kustvaart en van de visserij.

CURAÇAO.

Zeilvaart over de maand December 1938.

Aangekomen van:

Aruba	39
Bonarie	20
Cartagena	1
La Guayra	5
La Vela de Coro	10
Pto. Cabello	27
Las Piedras	1
Port of Spain	1
Rio Hacha	1
Sta Martha	1
S. P. de Macoris	1
Turiamo	1
Zee	12
Tucacas	13
TOTAAL	133

Vertrokken naar:

Aruba	33
Bonaire	25
Cartagena	2
Jacmel	4
Kingston	1
La Guayra	10
La Vela de Coro	18
Maracaibo	1
Marigot	3
Pampatar	2
Pto. Cabello	30
Port au Prince	1
Port of Spain	9
Pto. Barrios	1
Pto. Sucre	1
Rio Hacha	2
TOTAAL	143

K R O

Via P.C.J. Golflengte 31.28 m. 19.24 — 20.24 Curaçaotijd Wereldprogramma Zondag, 15 Januari 1939.

1. Wilhelmus — Opening
2. Gramofoonmuziek
3. „Vreugden van den Missionaris" door Father G. W. v. Leeuwen van Mill Hill
4. Gramofoonmuziek
5. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
6. Eventueel Vaderlandse Kroniek
7. Gramofoonmuziek.

Koloniale uitzending van K.R.O. Via PHI, op Golflengte 25.57 M. 9 — 10 uur Curaçaotijd.

1. Mars
2. Medische Causerie
3. Gramofoonmuziek
4. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
5. Eventueel Vaderlandse Kroniek
6. Gramofoonmuziek.

MAMA DOLORIA BOOI †.

Maandag kwam hier bericht dat op Bonaire was overleden de bekende Mama Doloria, die October a.s. 100 jaar zou worden.

Mama Doloria was geparenteerd aan zeer vele families van Bonaire.

Onze deelneming aan de familie.

No. 2667.

Dit is het hoogste autonummer wat we dezer dagen zagen.

VERDRONKEN.

Zondagmorgen verdronk bij het baden aan de Caracasbaai de 19-jarige matroos van H. Ms. Gelderland, Broekman.

Eerst Maandag werd zijn lijk gevonden. Deze zelfde morgen werd uit het Schottegat het lijk gehaald van de arbeider van de C.P.I.M. S., die in het Sanatorium verpleegd, in een vlaag van verstandverduistering, daaruit was weggelopen met deze ongelukige afloop.

NAAR RIJKER BLOEI VAN CRISTUS' RIJK?

In de „Etudes" van 20 November overschouwt Alexandre Brou, bekend om zijn biografie van den heiligen Franciscus Xaverius en om zijn overige missiologische arbeid, de weg, die de katholieke missie sinds het einde van de wereldoorlog heeft afgelegd. Een troostend en sterkend overzicht, dat door de uitgestrektheid van het terrein en het massale van de feiten imponeert. We zien om ons heen zoveel van de chaos, waarin Europa verzinkt, en we horen dagelijks zoveel van de oorlogsgruwel uit het verre Oosten, dat we voor de rest geen tijd over houden. En toch is die rest in maat en in getal, veruit de grotere helft! Daar komt bij, dat het kwaad altijd luidruchtiger is dan het goed. De schade, die de heilige Kerk lijdt, niet alleen van haar verklaarde vijanden, maar ook en nog meer van haar ontrouwe kinderen, wordt onmiddellijk wereldkundig; de winsten, welke zij door Gods genade behaalt, blijven meestal verborgen. Zo krijgen we op de huidige toestand van Gods Rijk op aarde gemakkelijk een onvolledige en zelfs een valse kijk, die ontmoediging en pessimisme kweekt.

Hier tegen verruimt het bovengenoemde overzicht onze blik en ons hart. Het einde van de wereldoorlog betekende niets meer of minder dan een keerpunt in de missiegeschiedenis, een vooruitgang in de verbreiding van het Evangelie onder alle volken, zoals sinds de op Congregatie voor de Voortplanting van Voortplanting van 't Geloof in 1622 door Gregorius XV niet heeft plaats gehad. Zelfs 't herstel der overzese missieposten, dat na 't uitrazen der Franse revolutie en der Napoleontische oorlogen omstreeks 1830 was ingetreden, hoe zegenrijk ook in zijn gevolgen, valt weg bij 'tgeen wij in de laatste twintig jaar beleven. Toen was het geweest een grandioos herstel en uitbreiding en van missionarissen en van genootschappen ten bate der missie; nu is de hele Kerk, missionarissen en niet-missionarissen, priesters en leken, zich weer bewust geworden van haar missieplicht; nu dringt de liefde van Christus weer, zoals in de apostolische tijd, alle waarlijk levende leden van zijn mystiek Lichaam om mee te doen aan de uitbouw van zijn Rijk. Ze hebben begrepen, dat tenslotte van die uitbouw de overwining der goddelijke Liefde en de redding der wereld afhangt.

Persoonlijk hebben Benedictus XV en Pius XI de nieuwe beweging in handen genomen. Ook dit is in zekere zin een keerpunt. De pausen laten het niet meer over aan anderen, wier werkzaamheid zij nagaan en goedkeuren, maar zij nemen zelf het initiatief en de leiding. In 1919 verscheen de Encycliek Maximum illud, in 1926 Rerum Ecclesiae. Het thema is: „Door haar Katholiciteit is de Kerk in haar geheel, niet een bepaalde groep harer leden, geroepen om actief deel te nemen aan de evangelisatie van alle dwalenden en ongelovigen". Keer op keer komt deze stelling terug. De Principaux textes missionnaires de S.S. Pie XI, Discours, Lettres encycliques, Allocutions van 1936 bevatten niet minder dan 27 stukken. „Als de christenen, schreef Pius XI naar aanleiding van de Katholieke Actie aan kardinaal Carejeira, 10 November 1933, een bovennatuurlijk leven ontvangen, dat zich door de aderen van het mystieke Lichaam van Jesus Christus verbreidt, dan moeten zij dat leven meedelen aan allen, die het nog niet hebben en aan allen, die het maar zwakjes of enkel in schijn hebben".

Natuurlijk hebben de priesters hierbij hun eigen taak. Zij moeten onder de gelovigen de apostolische ijver opwekken en onderhouden. Vandaar een speciale unie van priesters ten gunste der missiën, door Benedictus XV in 1919 goedgekeurd en aanbevolen; vandaar de missie-Zondag, die sinds 1926 jaarlijks door deze unie wordt georganiseerd.

Het getal missietijdschriften is in diezelfde tijd in alle ook maar enigszins beschaafde landen zó toegenomen, dat het op geen honderden te bepalen is. Ook de gewone katholieke pers is een krachtig, niet meer te missen steun-onderdeel der missie-actie geworden. Boeken, van missieroman tot strenge missie-wetenschap, illustraties, radio en film, missietentoonstellingen en eindelijk missiemusea, waarvan Vaticaan en Lateranen de eerste voorbeelden gaven, brengen de missiegedachte onder ieders aandacht.

Het gebed voor de missie behoort voortaan tot de dagelijkse gebeden van den gelovige; het Apostolaat des Gebeds krijgt maandelijks, behalve zijn algemene intentie, van den Paus zelf een bijzondere, voor een van de talloze noden der missiën; de heilige Teresia van Lisieux, werd naast den heiligen Franciscus Xaverius uitgeroepen tot patrones der missionarissen, om duidelijk te doen uitkomen, dat beschouwend en werkend leven zich wijden aan hetzelfde grootse doel: „Uw Rijk kome". — De toeneming van stoffelijke gaven hield met deze geestelijke vooruitgang gelijk tred.

De priesters-missionarissen zijn van rond 8000 in 1918 gestegen tot 12.641 in 1933, het jaar der laatste volledige statistieken; dat der zusters en broeders van ruim 10.000 tot ongeveer 34.000; de inlandse priesters van 3500 tot meer dan 5000; inlandse bisschoppen telde de Propaganda vóór 20 jaar niet één; thans heeft zij er vijf en twintig.

Wanneer Europa en Amerika met Gods hulp door de zedelijke en stoffelijke crisis gelouterd, tot nieuw leven zijn herboren, zullen zij, met de christenvolken der tegenwoordige missiegebieden, het Rijk van Christus in rijker bloei zien staan dan ooit te voren.

Dankbetuiging.

Hiermede geef ik uiting aan mijn diepste gevoelens van bewondering voor de onvolprezen kunde van de Zeergeleerde Heeren Doktoren Hugenholtz, van der Sar, en Oduber. Ik voel het als een plicht hen openlijk hulde te brengen voor hun beleid en kennis tot mijn herstel en volkomen genezing, en aan Dr. Hugenholtz niet alleen voor de operatie, maar ook voor zijn rustig en hartelijk omgang. Verder betuig ik mijn oprechten dank aan de Eerw. Zuster Eudoxia voor haar liefdevolle verzorging en aan allen die tijdens mijn verblijf in het St. Elizabeth Gasthuis, voor hun woorden van deelneming, welke voor mij zooveel verlichting brachten.

FRANK HOYER.

MENEER JANSEN IS ER INGEVLOGEN.

Meneer Jansen geloofde de gruwelverhalen niet, welke over Duitsland worden verspreid. Hij wilde de zaak zelf onderzoeken en daarom maakte hij dit jaar zijn vacantiereis langs de Duitse Rijn. Hij profiteerde daarbij van de 60% reisreductie op de Duitse spoorwegen, van de goedkope zilvermark (30 voor f10.—) en van de voordelige reismarken. Meneer Jansen noteert in zijn reisdagboek: „Het is niet waar, wat de Hollandse kranten schrijven; precies op tijd in Dusseldorf gearriveerd; keurige bediening in het hotel; het eten zoals in Holland; het bier beter; cafe's en schouwburg stampvol".

De tweede dag tijdens een boottocht op de Rijn noteert meneer Jansen: „Allemaal leugens, die we thuis over Duitsland lezen: op de boot is de champagne best; kreeft en verse kadetjes zijn heerlijk. Gesproken met een groep arbeiders, die met hun patroon op vacantie zijn. Stemming opperbest, de patroon betaalt alles, geen klachten gehoord: noch over het loon, noch over het eten. In Frankfurt Zondag in de kerk, stampvol, mensen zeer devoot. Wie praat er van kerkvervolging. Ik weet beter. Sieg Heil!"

Jansen ging tevreden naar huis en vertelde aan vrienden en buren van zijn reis en zijn ervaringen in het Derde Rijk. Hij meent in alle ernst, dat hij nu een gefundeerd oordeel over de toestand in Duitsland kan geven.

Hij heeft het immers zelf gezien en meegemaakt. Jansen weet niet, dat hij er ingevlogen is, zoals de „Intoerist"-reizigers naar Sovjet-Rusland er in vliegen.

In Nederland zijn vele Jansens.

Om hen uit de waan te helpen, zullen we Jansen's dagboek aanvullen met officiële uitlatingen van leiders van het national-socialistische Duitsland; dus niet met gruwelsprookjes, maar met gedocumenteerde gegevens, om aldus te laten zien, wat Jansen niet zag, omdat hij de dingen te oppervlakkig beschouwde.

In elke halve maatregel schuilt een hele mislukking.

Heel wat geheimen zouden bewaard blijven ,als ze niet onder geheimhouding verteld waren.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

Naar verluidt zal Mussolini aan Engeland verschillende juridische en economische eisen voorstellen en wat betreft de territoriale eisen, zullen deze alleen gaan over Djibouti en Frans Somaliland.

Men verwacht een Brits-Italiaanse handelsovereenkomst.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs en Nieuwsb.

H.M.'s Tromp is voor een oefenreis naar de Middellandse Zee vertrokken, en wordt de 30ste Maart terug verwacht.

In Augustus vertrekt de Tromp naar Indië via New York. Het schip komt 31 Aug. aldaar. Het is nog niet zeker of het schip via het Panama kanaal of om Kaap de Goede Hoop naar Indië zal vertrekken.

Het Franse ministerie voor de luchtvaart heeft in Nederland 20 Koolhoven jagers besteld.

HISTORISCHE WAPENS.

Deze twee, rijk met edelstenen versierde degens, zijn kostbare geschenken die Suitan Aodul Hamid aan Czaar Alexander II van Rusland te geschenke gaf na de oorlog tussen Rusland en Turkije. Momenteel zijn deze wapens in een Londens museum.

DE 17-JARIGE CHEF-KOK.

De jeugdige chef-kok Lois Adamsvan Oklahoma, heeft de eerste prijs gewonnen bij een kookwedstrijd te Chicago. Daardoor heeft hij de titel van Chef-kok van U.S.A. op haar naam gekregen. De 17-jarige chef-kok in haar keuken.

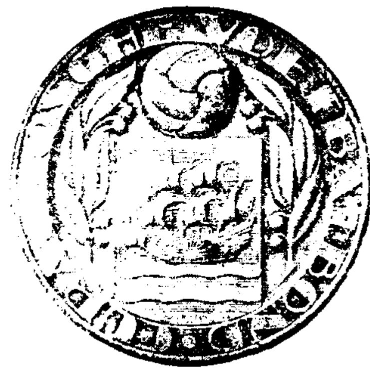
PRINSES FREDERICE.

De koninklijke prinses Frederice van Griekenland reikt een nieuwe standaard uit aan een lid van een vrouwenbond in Athene.

DE NIEUWE SPAANSE BURGER.

Ex-koning Alfons van Spanje heeft van Generaal Franco zijn burgerrechten terug gekregen. De ex-koning op wandeling in de omgeving van Florence.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen
van
"De Curaçaose Voetbalbond".

COMPETITIE — PROGRAMMA.

MUNDO — NOBO

15 Jan. 1939: B-klasse	Arsenal — Jong Curaçao (Dania)	*
22 Jan. 1929: Res.A-klasse	Feyenoord 2 — Scherpenheuvel 2 (G. de Rooy)	*
29 Jan. 1939: Res.A-klasse	Jong Holland 2 — Scherpenheuvel 2 (Dijk)	*

SCHERPENHEUVEL.

15 Jan. 1939: Res.A-klasse	Feyenoord 2 — Hollandia 2 (Pengel)	
22 Jan. 1939 B-klasse	Atletico — Be Quick (Casper)	
22 Jan. 1939: B-klasse	Atlantico D Hilversum (Wix)	*
29 Jan. 1939: B-klasse	Atletico — D.C.S. (Joens)	

RIO CANARIO.

15 Jan. 1939: Res.A-klasse	Asiento2 — Scherpenheuvel 2 (Tuin)	
15 Jan. 1939: B-klasse	Atlantico — Atletico (Nevel)	*
22 Jan. 1939: Res.A-klasse	Asiento 2 — S.U.B.T. 2 (Brakke)	
22 Jan. 1939: Res.A-klasse	Hercules 2 — Hollandia 2 (Tuin)	*
29 Jan. 1939: Res.A-klasse	Hollandia 2 — R.C.C. 2 (Ercol)	*

De met * aangegeven wedstrijden beginnen om 3 uur n.m.
De andere wedstrijden beginnen om 4.15 uur.

Heren Scheidsrechters worden verzocht bovenstaand programma goed na te gaan en ingeval zij aangewezen zijn om een wedstrijd te leiden op een datum, dat zij door werkzaamheden, enz. niet in staat zullen zijn op te komen, zulks tijdig te berichten aan den competitieleider, G. M. Beltram, Bergstraat No. 17, opdat in de vervanging kan worden voorzien. Dit ter voorkoming, dat wedstrijden niet door zullen gaan, wegens niet opkomen van scheidsrechters.

HET BESTUUR.

Lijst der schepen over de maand Januari 1939

11	Ned.	Plato	Domingo	Domingo
12	Ned.	Socrates	Prt. Colombia	Prt. Cabello
12	Ned.	El Libertador	Aruba—Maracaibo	La Guaira
12	Fransch.	Cuba	Prt. Cabello	Prt. Colombia
12	Fransch.	Wyoming	Cristobal	Le Havre
13	Ned.	Dido	Haiti	Haiti
13	Ned.	Amor	Maracaibo	Prt. Cabello—New York
13	Ned.	Atlas	„	Maracaibo
14	Duitsch	Columbus, Caracasbaai	New York	La Guaira
14	Zweed.	Kungsholm, Willemstad	„	„
14	Ned.	El Libertador	La Guaira	Aruba—Maracaibo
14	Ned.	Bacchus	Prt. Cab.-New York	Aruba—Maracaibo

RECLAME! RECLAME!

Zó verkoopt men in Amerika.

De beroemde Amerikaanse reclame, veelvuldig nagebootst in de hele wereld, is van oorsprong eigenlijk heel primitief, maar juist deze primiviteit werk meestal zo suggestief. Zij heeft veel voor b.v. op de Europese reclamemethoden, niet in het minst door de grootse wijze, waarop zij doorgaans opgezet wordt.

Er zijn in Amerika handelsondernemingen, die 45 pct. van hun grondkapitaal uitgeven voor reclame. Vele van hen hebben daar succes mee — anderen niet. Blijft het succes voor een firma uit, dan zal deze dat niet toeschrijven aan de minderwaardigheid van haar artikelen, maar uitsluitend en alleen aan de verkeerde wijze, waarop daarvoor reclame is gemaakt, aan een fout dus ir haar propaganda-methoden.

Want de Amerikaanse zakenman gaat van het standpunt uit, dat men alles met de beste resultaten verkopen kan, desnoods waardeloze kiezelsteentjes, wanneer men de verkoop weet voor te bereiden door een inslaande en suggestieve reclamecampagne.

Wie de advertentie-pagina's van een groot Amerikaans dagblad eens rustig bekijkt en nauwkeurig leest, die moet tot de bedroevende erkenning komen, dat alle Amerikanen... maaglijders zijn. Dat beweren de advertenties tenminste. In duizend dagbladen en tijdschriften en op een millioen aanplakbiljetten kan men het dagelijks lezen en in de radioprogramma's is het steeds weer te horen: „U ziet er slecht uit!" „U lijdt aan een slechte spijsvertering!" enz.

Ook in andere landen wordt genoegzaam reclame gemaakt, maar hoe schreeuwerig ze ons zelf wel eens voorkomt, vergeleken met de Amerikaanse is zij zonder twijfel zeer bescheiden. In Amerika kan het gebeuren, dat ge over een of andere zender een schets hoort opvoeren, die uw aandacht boeit. Een jonge moeder is vertwijfeld; zij is de wanhoop nabij. Tot nu toe heeft zij een gelukkig leven geleid met haar gezin, maar alles is veranderd, nu is zij zielsongelukkig. Haar man vermijdt haar en haar enig kind. Mabel, het geluk van haar leven, wendt zich ook al min of meer van haar af. Dan verschijnt plotseling de vertegenwoordiger van de „x x"-fabriek; hij brengt haar de beroemde „x-x"-pastilles en alles is eensklaps weer goed. Na twee maanden weet heel Amerika wat x-x-pastilles zijn. Men leest de naam overal; men hoort hem van uur tot uur, men ziet hem in de bioscoop-theaters, in de schouwburgen, in de kerk zelfs, in de ondergrondse, overal. Men wordt 's nachts om 1 uur door de telephoon uit zijn slaap gewekt en een zachte stem zegt: „Ik adviseer u voor de laatste maal: gebruikt x-x!" En het resultaat? Men neemt x-x, al was het alleen maar om rust te krijgen.

Ziet hier een voorbeeld van Amerikaanse reclame-methoden.

Een ander voorbeeld hoe een dameskous populair gemaakt werd. Eigenlijk ging het heel eenvoudig. Op zekere dag verschijnt er in een van de grote bladen een advertentie van een hele pagina, waarop een jongedame is afgebeeld met voeten als een nijlpaard en lelijke benen, die in een hoekje zit te huilen. En den lezer wordt de noodlottige vraag gesteld: „Weet u waarom deze dame huilt?"

Dat weten de lezers natuurlijk niet. De volgende dag verschijnt in hetzelfde blad het antwoord: „Omdat ze lelijk gevormde benen heeft!" Men begint medelijden te krijgen met de jongedame, maar op de derde dag volgt de redding: reusachtig groot kan men het lezen: de benen van de jongedame zijn zo slank als van een ree; zij voelt zich als een dennetje. Want zij heeft kennis gemaakt met de nieuwe, laten we zeggen: Yankee-kousen.

Het publiek is zeer gevoelig voor deze reclame, maar er is geen mens, die de vraag stelt: hoe ter wereld kunnen die nijlpaadenbenen van deze dame plotseling slank als van een ree worden, alleen omdat ze zich met deze kousen bekleed heeft?

Of wel via de radio: het echtpaar Winston meldde zich gisteren bij den rechter aan om te worden gescheiden. Waarom? Omdat mevrouw Winston door haar lichtzinnigheid niets afwist van de Yankee-kousen en dagenlang rondliep op lelijke benen. Of nog suggestiever. Voor de winkel van een der grootste kappers is een geweldig bord aangebracht en daarop staat te lezen: Aan alle dames! U komt hier bij mij om uw haar te laten verven; het geeft niets. U wilt permanent hebben? U wilt u laten manicuren? Het zal alles vergeefs zijn. U loopt rond als Asschepoester, wanneer u geen Yankee-kousen draagt!

Toen een journalist dat eens las, werd hij boos en sprak een dame aan, die naar binnen wilde gaan: „Wanneer u binnen bent, vraagt u den eigenaar dan meteen eens welke invloed een paar kousen op de haarkleur kan uitoefenen!" Zij keek hem ontsteld aan en veronderstelde, dat de man een Europeaan was, want die alleen zouden zo iets doms kunnen vragen. Want dat was nu het merkwaardigste: deze dame, als zovele anderen, geloofde nu eenmaal alles wat de reclame haar vertelde!

Wauneer men de reclame geloven mag — dan kan men alles thuis leren. Men toont het uiterlijk van zekeren heer Highbury. Deze heer was zestig jaar en bezat geen cent. Toen kocht hij het boekje. „Hoe wordt ik kunstenaar?" en nu is hij een der eerste kunstenaars van Amerika.

Of wel: de kleine Ethel was het zwarte schaap van de familie. Niemand bemoeide zich met haar en geen man keek haar aan. Toen kocht ze 't werkje: „Hoe word ik geestig?" en nu verdringen de mannen zich om haar heen.

De „mooiste" reclame stond enige tijd geleden in de „New Yorker". U hebt geen titel! Geen mens let op u. Schrijft in op onze officierscursus. U behoeft uw huis niet te verlaten; na zes maanden zendt u ons uw proefschrift en u wordt overste."

Thuis kan men Oceaan-vlieger worden of uitvinder; men kan door een cursus van vier weken een professoraat krijgen! In zeven dagen leert ge pianospelen en op de achtste dag speelt ge Beethovens „Tweede Symphonie", of de Rhapsodie van Liszt. Door het kopen van tien flessen „salt" went men het waterdrinken af en verlengt men zijn leven, men kan de Noordpool ontdekken „volgens Sheffiels nieuwe en vereenvoudigde methode" en men kan — door een cursus van drie maanden — een succesvolle goudgraver worden.

De Amerikaanse reclame staat voor niets, schrikt voor niets terug. Zij benut alles. Zij gooit millioen op de markt voor reclame. Is het nodig, dan koopt ze half Amerika — en heeft succes. Wist u, dat iemand als senator Borah eens in dienst van de reclame stond? Hij zei in het openbaar: „Niet aan mijn ijver, mijn capaciteiten, mijn redenaarstalent dank ik mijn carrière — maar alleen aan mijn schoen-crème, Brown's schoensmeer." En dat is nog niets vergeleken bij de reclame op een... kerkhof, waar op een grafsteen te lezen stond: „Hier ligt XX, overleden op 102-jarige leeftijd. Hij werd zo oud, doordat hij dagelijks Yoghurt dronk."

Dergelijke dingen zijn in andere landen ondenkbaar. In vele opzichten gelukkig maar, want de kiesheid bij deze reclame-methoden is zoek.

De Amerikaan stoort zich daar niet aan; hij schept behagen in de reclame en luistert er naar. En de reclame-agenten worden rijk......

GEVAARLIJKE JACHT OP REUZENHAAIEN.

Slechts een grote dosis behendigheid vermag iets uit te richten tegen de enorme kracht der dieren.

De zeerovers onder de vissen.

Op schrikbarende wijze hebben de laatste jaren de mensetende haaien, de zeerovers onder de vissen, huis gehouden in de tropische zeeën. Men heeft al het mogelijke geprobeerd om deze monsters uit te roeien, doch zij trotseerden alle vernietigingsmaatregelen. Zelfs met machinegeweren en waterbommen kon men slechts een paar treffen. Eerst was men van mening, dat dode haaien in het geheel geen nut hadden, doch het laatste jaar is men daar anders over gaan denken.

Tot nu toe hadden alleen de Chinezen voordeel bij een haaienvangst, daar zij de haaienvinnen als een grote lekkernij beschouwen. Ook kookten zij er vaak een soort lijm van. De haaienhuid is tegenwoordig echter zeer gezocht voor de fabricatie van tassen en portemonnaies. Haaienleer wordt zelfs grote mode en heeft het voordeel absoluut waterdicht en buitengewoon sterk te zijn. Verder is men tot de conclusie gekomen, dat haaienlevertraan even goed is als walvislevertraan; de beenderen kunnen verwerkt worden in de vismeelindustrie.

Zo ziet men dus, dat de haai toch een buitengewoon nuttig dier is — wanneer hij dood is tenminste. Voor de haaienvangst, waaraan men de laatste maanden systematisch werkt, heeft men het volgende nodig: een groot moederschip, met allerlei werktuigen en inrichtingen om de haaien, die met behulp van vier kleinere boten gevangen worden, te villen en de huid en de vinnen te bewerken. Dit doet enigszins denken aan de schepen, die ter walvisvangst uittrekken.

Gelukkig zijn lang niet alle haaien menseneters. Zo waren bijvoorbeeld de z.g. „reuzenhaaien", die 9 meter lang kunnen worden en tegen het einde van 1937 de Zuid-Westkust van Schotland zo onveilig maakten, geen menseneten-de vissen. Dit verhinderde echter niet, dat er toch enkele mensenlevens door hun toedoen verloren gingen, omdat deze reuzen-beesten met groot gemak een vissersboot konden omgooien. Ook zijn er enkele kleine haaiensoorten, die geen mensen aanvallen.

Doch hiertegenover staan helaas vele mensenjagers onder deze zeerovers die vaak het zwemmen aan sommige tropische kusten geheel onmogelijk maken en een groot gevaar vormen voor de vissers in die streken. De meest gevreesde haaiensoort is ongetwijfeld de „Carcharidon rondeletti", die in alle warme streken voorkomt en een lengte van 12 meter bereikt. Wanneer dit beest volwassen is, zijn zijn tanden 5 c.M. lang en kunnen een mens met één beet als het ware door midden snijden. Uit de talrijke fossiele Carcharidontanden, die in verschillende tertiale lagen voorkomen, blijkt, dat dit geslacht vroeger veel talrijker dan thans geweest schijnt te zijn en reusachtige afmetingen moet hebben bezeten, daar er tanden zijn gevonden, die aan de basis 10 c.M. en langs de zijde 13 c.M. meten.

Ook de hamerhaaien — zo genoemd omdat hun kop verwonderlijk veel op een hamer lijkt — en de Carchariiden of Mensenhaaien worden zeer gevreesd in de tropenstreken. Enkele haaiensoorten worden uit eieren geboren, andere brengen levende jongen voort.

Aan de kusten van Nieuw-Zeeland maakt de inheemse bevolking vaak jacht op haaien en zwaardvissen uit sportief oogpunt. De meest verschillende werktuigen worden bij deze haaienvangst gebruikt, vanaf de vishaak tot de harpoen. Ook stalen netten komen er bij te pas. Doch ondanks alle technische hulpmiddelen blijft deze jacht een buitengewoon gevaarlijke onderneming, omdat genoemde zeebewoners over een ongelooflijke kracht beschikken; bovendien hebben zij een buitengewoon groot weerstandsvermogen; een goed geharpoeneerde haai kan vaak met de harpoen in zijn lichaam het schip met zijn achtervolgers op sleeptouw nemen aan het harpoentouw en het urenlang door zee trekken, zodat de bemanning alles in het werk moet stellen om kapseizen te voorkomen. Zelfs wanneer een gevangen haai eindelijk aan boord is gehesen, bestaan e nog gevaren, want dan begint de doodsstrijd. De haai slaat daarbij wild en vertwijfeld om zich heen en wie zich uit nieuwsgierigheid of onvoorzichtigheid te dicht bij de stervende zeereus waagt, kan heel gemakkelijk een aandenken voor zijn hele leven krijgen!

Een der beroemdste Nieuws-Zeelandse haaienvangers was omstreeks 1900 een zekere John Burns. Overal op zijn armen, handen en schouders had Burns littekens, die herinnerden aan zijn talloze gevechten met gevangen haaien.

Veel Maleise parelduikers durven ook alleen bewapend met een mes een gevecht met een haai aan onder water; vrijwel altijd slagen zij er in het beest dan te doden. Doch men moet wel een buitengewoon goed zwemmer en duiker zijn, voor men op deze wijze de strijd met zo'n zeemonster durft aan te binden.

NIEUWE LIJST VAN VERWACHTE TOERISTENSCHEPEN.

COLUMBUS	14 Januari 1939
KUNGSHOLM	14 Januari 1939.
STATENDAM	15 Januari 1939.
ROTTERDAM	15 Januari 1939.
NIEUW AMSTERDAM	18 Januari 1939.
STRATHMORE (van Londen)	27 Januari 1939.
MILWAUKEE (van Hamburg)	27 Januari 1939.
STATENDAM	29 Januari 1939.
OSLOFJORD	30 Januari 1939.
KUNGSHOLM	4 Februari 1939.
ROTTERDAM	4 Februari 1939.
NEW-YORK	5 Februari 1939.
STATENDAM	12 Februari 1939.
ATLANTIS (van Southampton)	12 Februari 1939.
GEORGIC	13 Februari 1939.
PILSUDSKI	13 Februari 1939.
NEW-YORK	26 Februari 1939.
LACONIA (van Engeland)	27 Februari 1939.
ROTTERDAM	1 Maart 1939.
STATENDAM	5 Maart 1939.
GEORGIC	6 Maart 1939.
OSLOFJORD	6 Maart 1939.
STATENDAM	27 Maart 1939.

Twee zaken zijn van onverstand een teken: Ontijdig zwijgen, en ontijdig spreken.

De mens schreit dikwijls stil voor zich zelf om datgene, dat hem drukt, wat hem verdrietig maakt, omdat hij niet meer kan zoals vroeger.

Een teken, dat hij iets mist, het missen moet en het nog niet kan.

Konden we eens wat meer missen, wat zouden we minder verdriet hebben.